

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging in de waarheid, die in Christus Jezus is.

J.v.d.Heijdenstr. 17, 3817 JE Amersfoort. Tel. 033 4619171

Zie www.brooddeslevens.com e-mail: info@brooddeslevens.com

Grote verwachtingen (18) – Het boek Handelingen der Apostelen

Afgelopen december zijn we bij Handelingen 18:25 gebleven. We hebben overdacht dat Apollos in Efeze nauwkeurig leerde wat op de Here Jezus betrekking had, maar dat hij alleen van de doop van Johannes wist. We zijn toen geëindigd met de conclusie dat de Here blijkbaar Efeze en de gemeenten er omheen wilde gebruiken als een voorbeeld van het ontstaan, de voortgang, de achteruitgang en het einde van de gemeente. Laten we verder gaan.

Van Apollos wordt het volgende getuigd:

26 En deze begon vrijmoedig op te treden in de synagoge. En toen Priscilla en Aquila hem hoorden, namen zij hem tot zich en legden hem de weg Gods nauwkeuriger uit.

27 En toen hij naar Achaje wilde oversteken, moedigden de broeders hem daartoe aan en schreven aan de discipelen, dat zij hem vriendelijk moesten ontvangen. Deze, daar aangekomen, was door Gods genade van veel nut voor hen, die geloofden.

28 Want onvermoeid bestreed hij de Joden in het openbaar en bewees uit de Schriften, dat Jezus de Christus is.

We kunnen wel zeggen dat Priscilla and Aquila een jaar en zes maanden onderricht van Paulus hebben gehad, want hij heeft in

de tijd van zijn dienst in Korinthe met hen als tentenmaker gewerkt. Zij waren daardoor in staat hem (Apollos) geestelijk inzicht te geven.

Aan de gemeente in Achaje werd Apollos schriftelijk aanbevolen. Een goede zaak, want door die schriftelijke aanbeveling konden de gelovigen hem daar zonder onderzoek in hun gemeenschap ontvangen.

In onze tijd van scheuringen en verkeerde lering is het nog meer raadzaam om mensen niet op hun eigen verklaring als broeders of zusters te ontvangen, maar wel na een schriftelijke aanbeveling door bekende en te vertrouwen gelovigen elders. Kan men zo een brief niet overleggen, dan behoort eerst een vriendelijk maar ook ernstig gesprek met twee getuigen plaats te vinden.

Apollos verrichtte een tweeledige dienst: voor de gemeente was hij tot zegen door zijn onderwijs en in de wereld, met name onder de Joden, verkondigde hij Jezus als de Christus aan de hand van de Schriften.

Hoofdstuk 19

De eerste discipelen discipelen van Johannes

1 En terwijl Apollos te Korinthe was, geschiedde het, dat Paulus, na door de bovenlanden gereisd te zijn, te Efeze kwam, en daar enige discipelen vond.

2 En hij zeide tot hen: Hebt gij de Heilige Geest ontvangen, toen gij tot het geloof kwaamt? Doch zij zeiden tot hem: Wij hebben zelfs niet gehoord, dat er een Heilige Geest is.

3 En hij zeide tot hen: Waarin zijt gij dan gedoopt? En zij zeiden: In de doop van Johannes.

Nadat Apollos zijn door de Here bedoelde werk in Efeze verricht had, kwam Paulus voor de tweede maal in Efeze. Het eerste dat ons van zijn bevindingen daar wordt meegedeeld, is zijn ontmoeting met enige discipelen, die van de Heilige Geest niet wisten en bij navraag slechts met de doop door Johannes gedoopt bleken te zijn.

Paulus moet aan hen iets afwijkends gemerkt hebben, reden waarom hij hun zijn vragen stelde.

Deze mensen verkeerden nog in de positie waarin de discipelen van Johannes de Doper verkeerd hadden voordat de Here Jezus

gekruisigd was. De Pinksterdag, waarop de Heilige Geest was uitgestort, was echter al weer meerdere jaren geleden. Dat was kennelijk geheel aan hen voorbijgegaan.

Het is opvallend dat niet alleen Apollos, de discipel van Johannes, het werk in Efeze moest beginnen, maar dat ook de eersten in Efeze van wie wordt vermeld dat zij bij de gemeente gevoegd werden, discipelen van Johannes de Doper waren:

4 Maar Paulus zeide: Johannes doopte een doop van bekering en zeide tot het volk, dat zij moesten geloven in Hem, die na hem kwam, dat is in Jezus.

5 En toen zij dit hoorden, lieten zij zich dopen in de naam van de Here Jezus.

6 En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden.

7 En het waren in het geheel ongeveer twaalf mannen.

We lezen hier over twaalf mannen die zich hadden bekeerd en door Johannes waren gedoopt, maar de Here Jezus niet kenden. En dat terwijl er al veel christengemeenten waren ontstaan. Dat was merkwaardig en min of meer afwijkend. Paulus heeft hun over Christus gesproken, waarna zij als gelovigen in Jezus Christus alsnog in Zijn naam gedoopt werden.

Paulus heeft in dit speciale geval door handoplegging laten zien dat hij de twaalf geheel als broeders in Christus aanvaardde, waarna God hun zijn Heilige Geest gaf. Het bewijs was dat zij in tongen spraken, zoals in het begin van de gemeente.

We moeten eens goed nadenken over het bijzondere begin van de gemeente in Efeze. Dat kan niet toevallig zo bijzonder zijn geweest. Het begon, zoals het gehele evangeliewerk, met Johannes de Doper, dat wil zeggen met Apollos, de discipel van Johannes. De eerste discipelen waren ook discipelen van Johannes. Nadat zij de Geest ontvangen hadden, spraken zij in vreemde talen, net zo als op de Pinksterdag. Het lijkt op een duplicaat van het ontstaan van de gemeente. De Here heeft deze gemeente blijkbaar als verkleind beeld van de wereldwijde gemeente willen gebruiken, opdat aan de hand van de geschiedenis van Efeze een schets gegeven zou kunnen worden van de gang van de gemeente of het christendom van het begin tot aan het einde van haar bestaan op aarde. In die schets speelt mee wat Paulus schreef in 2 Timotheüs 1:15 en wat in de brieven aan de zeven gemeenten in Openbaring 2 en 3 staat.

Afzondering van de gelovigen

Nadrukkelijk wordt dan vermeld, dat de apostel zijn werk in de synagoge begon, maar ook wat volgde:

8 En Paulus ging naar de synagoge en trad drie maanden lang vrijmoedig op, om hen door besprekingen te overtuigen aangaande het Koninkrijk Gods.

9 Maar toen sommigen verhard en ongehoorzaam bleven en ten aanhoren van de menigte kwaad bleven spreken van de weg, maakte hij zich van hen los en zonderde zijn discipelen af, terwijl hij dagelijks besprekingen hield in de gehoorzaal van Tyrannus.

10 En dit ging twee jaar lang zo voort, zodat allen, die in Asia woonden, het woord des Heren hoorden, Joden zowel als Grieken.

Drie maanden onderhield hij zich met de Joden, wat mij doet denken aan de drie jaren, waarin het volk in het land door de Here en zijn discipelen bewerkt zijn. In vers 6 van hoofdstuk 18 had Paulus al tegen de Joden gezegd dat hij tot de heidenen zou gaan. Hier in Efeze wordt met nadruk gezegd dat hij zich van de Joden los maakte en de gelovigen uit de volken van hen afzonderde. Hij begaf zich op duidelijk heidens terrein in de zaal van Tyrannus. Dagelijks hield hij daar besprekingen, dagelijks en dat twee jaren lang! Zo kon inderdaad wel gezegd worden dat allen in Asia het woord Gods hoorden, Joden en Grieken.

11 En God deed buitengewone krachten door de handen van Paulus,

12 zodat ook zweetdoeken of gordeldoeken van zijn lichaam aan de zieken gebracht werden en hun kwalen van hen weken en de boze geesten uitvoeren.

God deed de krachten, de beslissing was aan Hem.

In Efeze werd waar gemaakt wat in Hebreeën 2:4 geschreven staat: "terwijl ook God getuigenis daaraan geeft door tekenen en wonderen en velerlei krachten....".

(De weergave van deze tekst in de Staten Vertaling is beter door het onvoltooide deelwoord: "God bovendien medegetuigende". Dat beperkt de bedoeling tot het verleden en geeft niet de indruk dat God altijd tekenen, wonderen en allerlei krachten geeft.

De laatste woorden in de NBG luiden: "... en door de Heilige Geest toe te delen naar zijn wil". Dat is niet correct. Het gaat hier niet om de gift van Gods Geest, maar om allerlei gaven van Gods Geest,

zoals de gave om te leren, om te vertroosten, om vrede te stichten en vele andere meer. De uitdrukking “uitdelingen van de Heilige Geest” is beter en stelt niet de Geest als de uitgedeelde gave, maar de gaven die de Geest geeft. De Geest zelf wordt aan iedere gelovige als een zegel Gods gegeven. De verschillende gaven deelt de Geest uit zoals Hij wil.)

13 En ook enige van de rondreizende Joodse geestenbezweerders waagden het over hen, die zulke boze geesten hadden, de naam van de Here Jezus te noemen met de woorden: Ik bezweer u bij de Jezus, die Paulus predikt.

14 Het waren nu zeven zonen van een zekere Skeva, een Joodse overpriester, die dit deden.

15 Maar de boze geest antwoordde en zeide tot hen: Jezus ken ik en van Paulus weet ik maar wie zijt gij?

16 En de mens, in wie de boze geest was, sprong op hen af, overweldigde hen tezamen en bleek zoveel sterker dan zij, dat zij zonder kleren en gewond uit dat huis moesten vluchten.

17 En dit werd bekend aan allen, Joden en Grieken, die te Efeze woonden, en vrees overviel hen allen, en de naam van de Here Jezus werd grootgemaakt;

Ongelovigen, die de naam van de Here Jezus willen gebruiken om winst te maken! Voor de naam van de Here Jezus zal iedere boze geest vrezen, maar niet voor ongelovigen, die zelf voor die naam nog niet gebogen hebben.

De uitwerking was dan ook schande over deze misbruikers van de heilige Naam, maar bewondering en vrees over de inwoners van de stad. Het heeft alleen maar bijgedragen aan de grootheid van de naam van Jezus Christus.

18 en velen van hen, die gelovig geworden waren, kwamen hun schuld belijden en uitspreken wat zij bedreven hadden.

19 En enigen van degenen, die toverkunsten hadden uitgeoefend, brachten hun boeken bijeen en verbrandden ze ten aanschouwen van allen. En men berekende de waarde ervan en stelde die vast op vijftigduizend zilverstukken.

20 Zo wies het woord des Heren krachtig en het werd sterker.

De satan had in Efeze wel een bolwerk gehad. Dat werd door het evangelie aangetast en de Here gaf meerdere pas bekeerde mensen vrijmoedigheid om openlijk schuld te belijden en de goddeloze boeken als een getuigenis in het openbaar te verbranden.

Van geen andere gemeente zijn dergelijke dingen vermeld. Het was daar duidelijk dat Jezus Christus Overwinnaar was.

Een voornemen van Paulus

21 En toen dit alles voorbij was, nam Paulus zich voor door Macedonië en Achaje naar Jeruzalem te reizen, en hij zeide: Als ik daar geweest ben, moet ik ook Rome zien.

22 En hij zond twee van zijn helpers, Timotheüs en Erastus, naar Macedonië, maar hij bleef zelf nog een tijd lang in Asia.

Het voornemen van Paulus betrof Jeruzalem. Het was inderdaad zijn bedoeling door Macedonië en Achaje te gaan, maar zijn doel was Jeruzalem. Daar is hij tenslotte ook aangekomen. Rome was ook wel in zijn gedachten, maar zijn eerste doel was Jeruzalem.

In Handelingen 22:18 heeft Paulus gezegd dat de Here hem had opgedragen: "Haast u en vertrek spoedig uit Jeruzalem, want zij zullen van u geen getuigenis over Mij aannemen" en in vers 21 "Ga heen, want Ik zal u uitzenden, ver weg, naar de heidenen".

In het licht van die uitspraken is er reden om te vragen of zijn voornemen overeenkwam met Gods leiding. Het is mogelijk dat de Here hem heeft geopenbaard dat de verwoesting van Jeruzalem nabij kwam en dat hij zich daardoor gedrongen voelde om nog eenmaal in Jeruzalem te getuigen.

Hoe dan ook, hij vertrok nog niet, maar zond de twee broeders naar Macedonië.

Als de geldbuidel gevaar loopt

23 En omstreeks dat tijdstip ontstond er geen geringe opschudding inzake de weg.

24 Want iemand, genaamd Demetrius, een zilversmid, die zilveren Artemistempels vervaardigde, verschaftte aan de mannen van het vak niet weinig inkomsten.

25 Hij riep dezen bijeen, met de werklieden in dit vak, en zeide: Mannen, gij weet, dat wij aan dit werk onze welvaart danken,

26 en gij ziet en hoort, dat deze Paulus een talrijke schare, niet alleen van Efeze, maar ook van bijna geheel Asia, overgehaald en afkerig gemaakt heeft door te zeggen, dat goden, die met handen worden gemaakt, geen goden zijn;

27 en wij lopen niet alleen gevaar, dat deze tak van arbeid niet meer in tel zal zijn, maar ook, dat het heiligdom van de grote godin Artemis van geen betekenis meer geacht zal worden, en dat

zij ook van haar luister beroofd zal worden, zij, die door geheel Asia en de ganse wereld als godin wordt vereerd.

De werkelijke drijfveer was de zorg om de geldelijke inkomsten. Op de tweede plaats werd door Demetrius nog gewezen op het gevaar dat de godin veracht zou gaan worden. Het motief om haar te verdedigen was niet dat Artemis enige verdienste had, maar dat de ganse wereld haar vereerde. Ook dat had alles met zijn geriefelijk inkomen te maken. Achter Artemis ging dus de Mammon schuil. En die bleek veel en felle aanhangers te hebben, zoals ook in onze tijd. Niet voor niets heeft de Here gezegd "Wacht u voor de gierigheid".

28 Toen zij nu dit hoorden, riepen zij in heftige opwinding: Groot is de Artemis der Efeziërs!

29 En de stad werd een en al verwarring en zij stormden als een man naar het theater en sleurden Gajus en Aristarchus, Macedonische reisgenoten van Paulus, mede.

30 En toen Paulus zich onder het volk wilde begeven, lieten de discipelen hem dit niet toe;

31 zelfs zonden enige van de oversten van Asia, die hem welgezind waren, hem de waarschuwing, zich niet in het theater te wagen.

Er is weinig veranderd. Een oploop trekt volk, mensen worden nieuwsgierig en willen weten wat er aan de hand is en tenslotte weet men nauwelijks meer wat de aanleiding is geweest. Maar zij die zich in hun inkomen bedreigd zagen, wisten heel goed waar het om ging.

32 Nu riep de een dit, de ander dat, want de volksvergadering was verward en de meesten wisten niet eens, waartoe zij samengekomen waren.

33 En uit de schare gaf men inlichtingen aan Alexander, die de Joden naar voren geschoven hadden, en Alexander wenkte met de hand en wilde een verdedigingsrede houden voor het volk.

34 Maar toen zij bemerkten, dat hij een Jood was, ging er een geroep van allen op, wel twee uren lang: Groot is de Artemis der Efeziërs!

35 Maar de secretaris der stad bracht de schare tot kalmte, doordat hij zeide: Mannen van Efeze! Wie ter wereld weet niet, dat de stad der Efeziërs de tempelbewaarster is van de grote Artemis en van het beeld, dat uit de hemel is gevallen?

36 Daar dit nu buiten kijf is, hebt gij u kalm te houden en niets overijlds te doen.

37 Want gij hebt deze mannen opgebracht, zonder dat zij tempelrovers zijn, of onze godin lasteren.

38 Indien derhalve Demetrius en zijn vakgenoten iets tegen iemand hebben in te brengen, er worden rechtszittingen gehouden en er zijn landvoogden; laten zij een aanklacht tegen elkander indienen.

39 En indien gij nog iets meer te verlangen hebt, zal dit in de wettige volksvergadering worden beslist.

40 Want wij lopen gevaar van oproer te worden aangeklaagd om de dag van heden, daar er geen enkele reden is aan te voeren, waarover wij verantwoording zullen kunnen afleggen, terzake van deze samensholing.

41 En met deze woorden ontbond hij de volksvergadering.

Hoewel de reden van de oploop, het aanzien van een afgod, voor de Joden zonder belang was, schoven zij toch één uit hun midden naar voren, omdat het om de bestrijding van het evangelie ging. Voor dat doel wilden zij desnoods met afgodendienaars gemene zaak maken.

De aanhangers van Artemis echter dachten er anders over en zorgden er voor dat die godin alle aandacht kreeg. De secretaris van de stad vreesde meer voor een beschuldiging van oproer dan voor het aanzien van een godin en zag kans de rust te doen weerkeren.

Hoe het met Demetrius is gegaan, vermeldt de Schrift niet. Of zou de Demetrius, van wie een goed getuigenis gegeven wordt in vers 12 van de derde brief van Johannes, dezelfde man uit Efeze zijn geweest? Dan is zijn bekering wel een bijzonder bewijs van de kracht van het evangelie en van de goedheid van God.

Hoofdstuk 20

1 Nadat nu de opschudding was bedaard, riep Paulus de discipelen tot zich en sprak hen bemoedigend toe. Daarop nam hij afscheid en begaf zich op reis naar Macedonië.

2 En nadat hij die streken doorreisde en hen uitvoerig toegesproken had, kwam hij in Griekenland.

3 En toen hij daar drie maanden vertoefd had en de Joden een aanslag tegen hem smeedden, terwijl hij op het punt stond om over zee naar Syrie te gaan, kwam hij tot het besluit door Macedonië terug te keren.

4 En Sopater, de zoon van Pyrrus, uit Berea, en van de Thessalonicenzen Aristarchus en Secundus, en Gajus uit Derbe en Timotheüs, en uit Asia Tychicus en Trofimus, vergezelden hem.

5 Dezen waren echter vooruitgereisd en wachtten ons te Troas op.

De apostel had het voornemen gehad door Macedonië en Achaje te reizen en dan naar Jeruzalem te gaan. Hij handelde hier in overeenstemming met dat voornemen. Na drie maanden in Griekenland wilden de Joden een aanslag plegen, waarom hij zijn plan iets veranderde om van Macedonië naar Azie over te steken. Zijn reisgenoten gingen hem vooruit en wachtten hem in Troas. De schrijver, Lukas, was blijkbaar bij Paulus gebleven (gezien het woord "ons" in vers 5).

6 Maar wij voeren na de dagen der ongezuurde broden van Filippi af en kwamen binnen vijf dagen bij hen te Troas aan, waar wij zeven dagen doorbrachten.

Waarom de vermelding van de dagen der ongezuurde broden? Was de apostel in zijn denken zo zeer met Jeruzalem bezig dat deze voor de Joden zo belangrijke dagen ook op hem nog beslag legden?

7 En toen wij op de eerste dag der week samengekomen waren om brood te breken, hield Paulus een toespraak tot hen en, daar hij van plan was de volgende dag te vertrekken, zette hij zijn rede voort tot middernacht.

8 En er waren verscheidene lampen in de bovenzaal, waar wij vergaderd waren.

9 En een zekere jonge man, genaamd Eutychus, zat in de vensterbank, en door een diepe slaap bevangen, viel hij, toen Paulus zo lang sprak, door de slaap overmand, van de derde verdieping naar beneden en werd dood opgenomen.

10 Doch Paulus kwam naar beneden, wierp zich op hem, en sloeg de armen om hem heen, en zeide: Maakt geen misbaar, want er is leven in hem.

11 En bovengekomen, brak hij brood en at, en hij sprak nog lang met hen, tot de morgenstond, en zo vertrok hij.

12 En zij brachten de jongen levend weg, en werden buitengewoon bemoedigd.

Zeven dagen dat wil zeggen dat er een eerste dag van de week tussen was. Dat bleek de dag voor zijn vertrek te zijn. Die dag was

hij samen met de christenen ter plaatse en brak hij het brood met hen. Dat was geheel anders dan een Joods feest van ongezuurde broden. Hij sprak lang en veel, tot middernacht, alsof hij aanvoelde dat het mogelijk zijn laatste samenzijn in het midden van de gemeente zou wezen. Eutychus was ook aanwezig, maar zat op de vensterbank, aan de kant, bijna buiten.

Wat zijn er ook in onze tijd velen die bijna buiten zitten. Ze horen er bij, maar staan haast nog met een been buiten. Het gevaar om te vallen is dan wel heel groot. Gelukkig als er ondanks alles toch leven is, leven uit God. Maar een veilige plaats is het niet.

Paulus had nog steeds zijn voornemen om naar Jeruzalem te gaan. Dat was het doel van zijn reis.

Wat is ons doel, wat houdt ons harte bezig,
wat trekt ons, dat we vaak onrustig zijn?
We zijn er bij, jawel, we zijn aanwezig,
Maar zwerft ons denken langs een and're lijn?

Hoe zullen we van ganser harte zingen,
wanneer ons hart ten dele is gericht
op eigen doel en plan en and' re dingen,
dan wat de Heer ons zien laat in zijn licht.

Heer Jezus, houd de leiding in ons leven,
en maak de koers waarop wij varen recht.
Wil ons een oor dat U wil horen, geven
en slechts een doel: te doen wat Jezus zegt.

Wordt D.V. vervolgd.

~~~~~

SGP-koers

Neen, daarover zal ik niet schrijven. Maar enkele reacties op hetgeen ds. W. Visscher daarover heeft geschreven, wijzen er opnieuw op dat velen beter weten wat artikel 36 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis zegt dan wat de Here Jezus Christus, de door God gezalfde Koning, over de oprichting van het koninkrijk heeft gezegd. Het is veel verstandiger daarvan kennis te

nemen dan van de mening van mensen en van door mensen geschreven artikelen.

In Lukas 19:10 lezen we het volgende: “Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te redden.” Wat daarop volgt wordt gewoonlijk de gelijkenis van de tien ponden genoemd, die in de bijbeluitgaven is afgedrukt als een van het voorgaande onderscheiden stuk.

Maar ik wil vers 10 nadrukkelijk onder de aandacht brengen als we over de daarop volgende gelijkenis gaan nadenken, omdat de Here ons in dat vers zegt waarvoor Hij gekomen was en dat blijkt niet de oprichting van het koninkrijk te zijn.

Johannes de Doper had gepredikt dat het koninkrijk der hemelen nabij gekomen was en ook de Here en zijn discipelen hadden dat aanvankelijk gepredikt.

In Mattheüs 12:28 echter heeft de Here niet gezegd dat het koninkrijk der hemelen nabij gekomen was, maar: “indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen”. De reden dat Hij zo sprak, was hun lasterende opmerking in vers 24: “Deze drijft de boze geesten slechts uit door Beëlzebul, de overste der geesten”.

De Joden hadden daardoor hun eigen vonnis over zich uitgeroepen. Zij lasterden tegen beter weten in de Geest van God, de onvergeeflijke zonde, waarop de Here zijn prediking veranderde. Hij ging in gelijkenissen de verborgenheden van het koninkrijk aan zijn discipelen bekend maken. Op de vraag van zijn discipelen waarom Hij tot de scharen in gelijkenissen sprak, zei de Here: “Omdat het u gegeven is de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is dat niet gegeven. Want wie heeft, hem zal gegeven worden en hij zal overvloedig hebben; maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden. Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen, omdat zij ziende niet zien en horende niet horen of begrijpen. En aan hen wordt de profetie van Jesaja vervuld, die zegt: Met het gehoor zult gij horen en gij zult het geenszins verstaan, en ziende zult gij zien en gij zult het geenszins opmerken; want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen, en met hun oren niet horen, en met hun hart niet verstaan en zich bekeren, en Ik hen zou genezen.” (Matth. 13:11-15)

De aanhaling van de Here uit de profetie van Jesaja vinden we in Jesaja 6:9 en 10.

De door God gezonden Koning was in beginsel verworpen, zodat het accent veranderde. De prediking had niet meer het karakter van de aankondiging van het koninkrijk, maar het karakter van genade voor allen, zoals we dat uitgedrukt vinden in de woorden van de Here in Matth. 11:28: "Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;.....".

Het koninkrijk had het verborgen karakter gekregen van een rijk dat uiterlijk niet gezien werd, maar werkelijkheid was in hart en leven van hen die Jezus als de Christus erkend en in Hem geloofd hadden. Dat is tot op vandaag niet veranderd en zal pas veranderen op Gods tijd, als de Here in heerlijkheid verschijnen zal. Daarover sprak Hij in Lukas 21:25-27.

Het merendeel van de Joden heeft dat niet begrepen, zodat zij nog steeds hoopten en verwachtten dat Hij het koninkrijk zou oprichten. Zelfs na zijn opstanding was die verwachting er nog, want zijn discipelen hebben Hem toen gevraagd: "Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?" (Hand. 1:6)

Die verwachting was niet verkeerd en die vraag evenmin. Het koninkrijk was immers door Johannes de Doper aangekondigd en het zal ook zeker komen. Maar door het ongelooft van Israël kwam het niet in die tijd en ook nu nog niet. De Koning was en is nog steeds verworpen en het koninkrijk richt Hij pas op als Hij in heerlijkheid verschijnt.

Laten we teruggaan naar Lukas 19. In vers 10 had de Here dus gezegd dat hij gekomen was om het verlorene te zoeken en te redden. Dan vinden we vanaf vers 11 de woorden die de Here gesproken heeft tegen hen die meenden dat het Koninkrijk Gods terstond openbaar zou worden:

12 Hij zeide dan: Een man van hoge geboorte trok naar een ver land om voor zich de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen en daarna terug te keren.

13 En hij riep tien van zijn slaven en gaf hun tien ponden en zeide tot hen: Drijft handel, totdat ik terugkom.

14 Doch zijn burgers haatten hem en zonden hem een gezantschap achterna met de boodschap: Wij willen niet, dat deze koning over ons wordt.

15 En het geschiedde, toen hij terugkwam, nadat hij de koninklijke waardigheid verkregen had, dat hij die slaven, aan welke hij het

geld gegeven had, bij zich liet roepen om te weten, wat ieder met zijn handel bereikt had.

16 En de eerste verscheen en zeide: Heer, uw pond heeft tien ponden winst gemaakt.

17 En hij zeide tot hem: Voortreffelijk, goede slaaf; omdat gij in het minste getrouw geweest zijt, heb gezag over tien steden.

18 De tweede kwam en zeide: Uw pond, heer, heeft vijf ponden opgebracht.

19 Hij zeide ook tot hem: En gij, wees heer over vijf steden.

20 En de volgende kwam en zeide: Heer, hier is uw pond, dat ik in een doek weggeborgen en bewaard heb.

21 Want ik was bang voor u, omdat gij een streng mens zijt; gij neemt weg wat gij niet hebt uitgezet en gij maait wat gij niet gezaaid hebt.

22 Hij zeide tot hem: Uit uw eigen mond zal ik u oordelen, slechte slaaf. Gij wist, dat ik een streng mens ben, die wegneemt wat ik niet heb uitgezet en maai wat ik niet gezaaid heb.

23 Waarom hebt gij dan mijn geld niet bij de bank gegeven? Dan zou ik het bij mijn komst met rente opgevraagd hebben.

24 En hij zeide tot degenen, die bij hem stonden: Neemt hem het pond af en geeft het hem, die de tien ponden heeft.

25 En zij zeiden tot hem: Heer, hij heeft al tien ponden.

26 Ik zeg u, aan een ieder, die heeft, zal gegeven worden, en hem, die niet heeft, zal ontnomen worden ook wat hij heeft.

27 Doch die vijanden van mij, die niet wilden, dat ik over hen koning werd, brengt hen hier en slacht ze voor mijn ogen.

De man van hoge geboorte is Hijzelf. De Joden hadden Hem verworpen, hoewel Hij de Koning was en is. Daarom zou Hij naar het verre land, de hemel gaan. Daar zou God Hem geven wat zijn volk Hem onthield: de koninklijke waardigheid. Op Gods tijd komt Hij terug om de heerschappij te aanvaarden en het koninkrijk op te richten, ook al heeft Israël door het doden van Jacobus, Stefanus en vele anderen laten weten dat zij Hem nog steeds niet als Koning willen erkennen.

Sinds zijn verwerping is de Here tot nog toe bezig zijn gemeente te bouwen. Hij werkt nu niet aan de vestiging van Zijn koninkrijk op aarde. Hij laat nu door de kracht van zijn Geest het evangelie van Zijn heerlijkheid verkondigen en roept allen op zich te bekeren.

Onze tijd is de tijd uit de gelijkenis, waarin de Here aan hen die Hem wel erkend hebben, ponden geeft en van hen vraagt daarmee voor Hem te werken. Niet om een stukje van zijn koninkrijk op te richten of de maatschappij een beetje christelijk te

maken. Neen, de opdracht is handel te drijven en (ziele)winst te maken. De koopwaar is dus het evangelie van de verlossing door Jezus Christus. De evangelist die "Jezus Christus en die gekruisigd" predikt, is bezig die handel te drijven.

Politiek bedrijven is niet de opdracht die de Here zijn discipelen gaf. De wereld ligt in het boze en wij hebben niet de taak om hier en daar een kleine verandering ten goede te bewerken. Dat is ook totaal onmogelijk. Door oordelen en niet door genade zal de Here de wereld gerechtigheid leren: "wanneer uw gerichten op de aarde zijn, leren de inwoners der wereld gerechtigheid. Al wordt de goddeloze genade bewezen, hij leert geen gerechtigheid,.....". (Jesaja 26:9 en 10)

De opdracht die de Here aan zijn discipelen gaf had niet op heerschappij op aarde betrekking. Hij heeft op hun vraag of Hij na zijn opstanding het koninkrijk zou oprichten, niet gezegd dat het niet de bedoeling was ooit dat koninkrijk op te richten, maar gezegd dat het hun niet toekwam de tijd en gelegenheid daarvoor te weten (Handelingen 1:7). Voorlopig moesten zij door de kracht van de Geest zijn getuigen zijn tot aan het einde der aarde.

Deze gelijkenis zegt ons ook dat Hij zal terugkeren. Dan zal de Here de trouwe slaven belonen met heerschappij over tien of vijf steden. Hier worden we gewezen op het feit dat heersen met Hem pas aan de orde komt als Hij is teruggekomen. Het is nu echter nog de tijd van handel drijven, dat is van getuigen, van prediken, van verbreiding van de blijde boodschap dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden. En Hij laat door Johannes getuigen dat zo velen Hem aangenomen hebben, kinderen Gods zijn geworden, uit God geboren. (Johannes 1:12 en 13)

(Terzijde zij hier vermeldt dat we de woorden van de Here in de volgorde moeten laten staan zoals Hij ze liet optekenen: Hem aannemen en daardoor het nieuwe leven ontvangen, het leven van de wedergeboorte. We moeten ze niet omdraaien.)

~~~~~

Een bruid voor de geofferde Zoon

De geofferde zoon Isaak was geboren uit Sara. Het offer is vermeld in Genesis 22.

We moeten er op letten dat het volgende hoofdstuk (23) vermeldt dat de moeder van die geofferde zoon sterft. Dat is niet alles, want het daarop volgende hoofdstuk (24) bericht uitgebreid over de wijze waarop voor de geofferde zoon een bruid verworven wordt. Tenslotte vermeldt hoofdstuk 25 dat in de persoon van Ketura er als het ware een terugkeer is van haar die Abrahams vrouw was.

Wat over de begrafenis van Sara geschreven is, bevestigt de gedachte aan een terugkeer, hoewel zij persoonlijk toen niet is opgestaan en slechts in Ketura wordt afgebeeld. Sara is namelijk begraven in Machpela, tegenover Mamre, dat is Hebron. Machpela betekent "een dubbel", of "herhaling", wat op herstel van Israël wijst. Mamre betekent "kracht" en die is zeker nodig wil er voor Israël herstel zijn, terwijl Hebron "gemeenschap" betekent, wat heenwijst naar de aanvaarding van het bekeerde overblijfsel in de gunst van de Here.

We hebben dus de val van Israël in het sterven van Sara, de zending van de Heilige Geest in de knecht, die een bruid gereed maakt voor de zoon (niet voor Abraham!) en in Ketura, de vrouw van Abraham een heenwijzing naar het herstel van Israël in de oorspronkelijke positie, (niet als bruid van de zoon.)

Wie dit rustig overdenkt, zal inzien dat Rebekka een type is van de gemeente daar zij de bruid was van de geofferde zoon Isaak. Sara noch Ketura hebben ooit die positie verkregen.

In Jesaja 54:4-8 lezen we het volgende: "Vrees niet, want gij zult niet beschaamd staan; word niet schaamrood, want gij zult niet te schande worden; ja, gij zult de schande van uw jeugd vergeten en aan de smaad van uw weduwschap niet meer denken. Want uw man is uw Maker, HERE der heerschen is zijn naam; en uw lossen is de Heilige Israël, God der ganse aarde zal Hij genoemd worden. Want als een verlaten en diep bedroefde vrouw heeft u de HERE geroepen, als een vrouw uit de jeugdtijd, nadat zij versmaad werd, zegt uw God. Een kort ogenblik heb Ik u verlaten, maar met groot erbarmen zal Ik u tot Mij nemen; in een uitstorting van toorn heb Ik mijn aangezicht een ogenblik voor u verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid ontferm Ik Mij over u, zegt uw Lossen, de HERE."

Hier wordt bevestigd dat Israël een tijd als een weduwe zal zijn, maar in de toekomst weer door de Here zal worden aangenomen, waarvan Ketura een beeld is. Dat herstel van Israël maakt van het volk echter geen bruid van Christus, net zo min als Ketura ooit bruid van Isaak werd. Die plaats bleef voor de bruid die de knecht had meegenomen naar de ontmoeting met de geofferde zoon.

In Hosea 2:12-20 lezen we: “Zo zal Ik over haar bezoeken de dagen, waarop zij voor de Baäls het offer ontstak, zich tooide met ring en halssieraad en achter haar minnaars aan ging, maar Mij vergat, luidt het woord des HEREN. Daarom zie, Ik zal haar lokken, en haar leiden in de woestijn, en spreken tot haar hart. Ik zal haar aldaar haar wijngaarden geven, en het dal Achor maken tot een deur der hoop. Dan zal zij daar zingen als in de dagen van haar jeugd, als ten dage toen zij trok uit Egypte. En het zal te dien dage geschieden, luidt het woord des HEREN, dat gij Mij noemen zult: mijn man, en niet meer: mijn Baäl. Ja, Ik zal de namen der Baäls verwijderen uit haar mond; hun naam zal niet meer genoemd worden. Te dien dage zal Ik voor hen een verbond sluiten met het gedierte des velds, het gevogelte des hemels en het kruipend gedierte der aarde. Dan zal Ik boog en zwaard en oorlogstuig in het land verbreken, en hen veilig doen wonen. Ik zal u Mij tot bruid werven voor eeuwig: Ik zal u Mij tot bruid werven door gerechtigheid en recht, door goedertierenheid en ontferming; Ik zal u Mij tot bruid werven door trouw; en gij zult de HERE kennen.”

Ook deze passage wijst op herstel van Israël in de positie van voorheen, zij het veel heerlijker. Maar de positie voorheen is nooit die van de bruid van de geofferde zoon geweest en die positie blijft voorbehouden aan haar, die na de verwerping van Christus en de terzijdestelling van Israël, als bruid van Christus door Gods Geest wordt vergaderd.

Ik zou nog kunnen wijzen op Asnath die als bruid aan Jozef was verbonden in de tijd waarin hij van zijn broeders gescheiden was en op Zippora die als bruid aan Mozes verbonden was in de dagen van zijn verwerping door zijn volk; maar ik verwijs liever naar Efeze 5:22-32, waar we het volgende lezen: “Vrouwen, weest aan uw man onderdanig als aan de Here, want de man is het hoofd van zijn vrouw, evenals Christus het hoofd is zijner gemeente; Hij is het, die zijn lichaam in stand houdt. Welnu, gelijk de gemeente onderdanig is aan Christus, zo ook de vrouw aan haar man, in alles. Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft, om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord, en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zo dat zij heilig is en onbesmet. Zo zijn ook de mannen verplicht hun vrouw lief te hebben als

hun eigen lichaam. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief; want niemand haat ooit zijn eigen vlees, maar hij voedt het en koestert het zoals Christus de gemeente, omdat wij leden zijn van zijn lichaam. Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn. Dit geheimenis is groot, doch ik spreek met het oog op Christus en op de gemeente.”

Er wordt door sommigen gezegd dat de gemeente niet de bruid van Christus kan zijn omdat zij het lichaam van Christus is. Men meent dat zij niet gelijktijdig het lichaam en de bruid kan zijn. Het moet mij van het hart dat die gedachte wel uiterst slordig is en getuigt van te weinig aandacht voor Gods Woord. Efeze 5:28 zegt immers dat de man zijn vrouw moet liefhebben als zijn eigen lichaam en dat hij, dat doende, zichzelf liefheeft zoals Christus de gemeente liefheeft, die zijn lichaam is.

Er wordt in deze voorstelling duidelijk een parallel getrokken tussen “een man en zijn vrouw, die zijn lichaam is” en “Christus en zijn vrouw (de gemeente) die Zijn lichaam is”.

Hetzelfde geldt voor de verzen 31 en 32, waarin over het huwelijk wordt gezegd dat de twee tot “één vlees” zullen zijn, wat op Christus en de gemeente wordt toegepast. Ook hier vinden we de gelijkstelling van “vrouw” en “lichaam” en de toepassing daarvan op Christus en de gemeente. Een andere visie is absoluut onmogelijk, als we Gods Woord beslissend achten.

J.Ph.B.

~~~~~

Getelden en hun prijs

De toorn des HEREN ontbrandde weer tegen Israël; Hij zette David tegen hen op en zeide: Ga, tel Israël en Juda. (2 Sam 24:1)

Satan keerde zich tegen Israël en zette David aan, Israël te tellen. (1 Kron. 21)

In 2 Samuël en in 1 Kronieken wordt vermeld dat David Israël heeft laten tellen. Wie oppervlakkig leest, vraagt zich af of het niet onredelijk is dat Israël wordt gestraft, terwijl David zelf heeft gezegd: “Was ik het niet, die bevel gaf het volk te tellen? Ja, ik ben het,

die gezondigd en zeer verkeerd gehandeld heb; maar deze schapen - wat hebben zij gedaan? HERE, mijn God, laat uw hand gericht zijn tegen mij en mijn familie, maar niet tegen uw volk, om het te slaan" (1 Kronieken 21:17, zie ook in 2 Samuël 24:17)

De achtergrond van het geheel is wat we in 2 Samuël 24 lezen. De Here had reden om Israël te tuchtigen. Wat de reden was, wordt niet vermeld, maar waartoe zou dat ook nuttig zijn? Of menen we bevoegd te zijn om te beoordelen of de Here de toestand wel juist beoordeelde?

Hoe dikwijls zullen we zonder het te weten tegen boze plannen van satan beschermd zijn. Maar zoals het was in het geval van Job, heeft ook in dit geval de Here satan gelegenheid gegeven zijn boze bedoelingen op David los te laten. Boze bedoelingen, maar die de Here gebruikte om het volk te tuchtigen en David te leren niet hoogmoedig te zijn en te handelen naar de Schrift.

In Exodus 30:11-15 lezen we: "De HERE sprak tot Mozes: Wanneer gij het getal der Israëlieten bij de telling opneemt, dan zullen zij, ieder voor zijn leven, aan de HERE een zoengeld geven, wanneer men hen telt, opdat er onder hen geen plaag zij bij de telling. Dit zal ieder die tot de getelden gaat behoren, geven: een halve sikkkel, gerekend naar de heilige sikkkel (deze sikkkel is twintig gera); een halve sikkkel is de heffing voor de HERE. Ieder die tot de getelden gaat behoren van twintig jaar oud en daarboven, zal de heffing voor de HERE geven. De rijke zal niet meer noch de arme minder dan een halve sikkkel opbrengen, om die te geven als heffing voor de HERE ter verzoening voor uw leven."

De hoogmoed van David was inderdaad niet goed, maar niet alleen David, doch het gehele volk overtrad het gebod dat voor de telling van het volk was gegeven. Door verzoening alleen en niet op grond van enig recht kon een Israëliet geteld worden als één van Gods volk.

Ook wij moeten ons realiseren, dat iedere christen alleen door het werk van Christus is verzoend en wit gemaakt als het zilver.

Zijn er niet velen die hun eigen redenering erop na houden: ik ben gedoopt, ik heb belijdenis gedaan, mijn vader is predikant, ik ben lid van de kerk, ik tracht naar de bergrede te leven enzovoort.

Behoort iemand daardoor tot de gemeente, is hij daardoor een christen?

Nee. De verzoening door Jezus Christus alleen, gebaseerd op zijn offer, maakt een mens, een zondaar, tot een kind Gods. De

Here roept ons tot die verzoening met de woorden van de apostel in 2 Korinthiërs 5:20 en 21: "Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen. Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem".

Laat u verzoenen, laat uw vijandschap wegnemen door de liefde Gods, geopenbaard in Jezus Christus, laat uw zonde bedekken door zijn bloed, aanvaard het aanbod van Gods genade, aanvaard Gods grootste gave, Jezus Christus en buigt u met erkenning van schuld en dankbaarheid en looft de Here.

God heeft echter in deze geschiedenis de zoveelste bijzondere illustratie van Jezus Christus en zijn werk gegeven, opnieuw een bewijs van de waarachtigheid van zijn Woord en de inspiratie door de Heilige Geest.

In 2 Samuël 24:17 lezen we de volgende woorden van David: "En David sprak tot de HERE, toen hij de engel zag, die onder het volk verderf bracht: Zie, ik heb gezondigd, en ik heb ongerechtigheid bedreven, maar deze schapen, wat hebben zij gedaan? Laat toch uw hand zijn tegen mij en mijn familie."

We herkennen dat als een echo van wat Christus gezegd heeft in de hof van Gethsémane: "Indien gij dan Mij zoekt, laat dezen heengaan" (Joh. 18:8). En ook: "Ik zet mijn leven in voor de schapen" (Johannes 10:15) En ook Jesaja 53:5: "Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden."

Vervolgens lezen we in 2 Samuël 24:22-25: "Toen zeide Arauna tot David: Mijn heer de koning moge nemen en offeren wat hem goeddunkt; ziedaar de runderen voor het brandoffer, en de dorssleden en het tuig der runderen tot brandhout. Dit alles geeft Arauna, o koning, aan de koning. Voorts zeide Arauna tot de koning: De HERE, uw God, moge in u behagen hebben. Maar de koning zeide tot Arauna: Neen, maar ik wil het in elk geval van u voor de volle prijs kopen, want de HERE, mijn God, wil ik geen brandoffers brengen, die mij niets kosten. Daarop kocht David de dorsvloer en de runderen voor vijftig sikkels zilver. En David bouwde daar een altaar voor de HERE en bracht brandoffers en vredeoffers. Toen liet de HERE Zich verbidden ten gunste van het land, en de plaag werd van Israël weggenomen."

We herkennen wat Christus zoveel later heeft gedaan, toen Hij de volle prijs in het gericht op Golgotha betaald heeft voor de schuld van zijn schapen, voor allen die in Hem geloven.

U, Jezus, hebt de prijs gegeven
in 't oordeel Gods en in het graf,
toen U in 's Vaders hand uw leven,
uw Geest vrijwillig overgaf.

De volle prijs voor de verzoening
hebt U betaald, God nam die aan;
U gaf aan 't kruishout de voldoening,
God schreef daar op "geheel voldaan".

J.Ph.Buddingh

~~~~~

De profetie van Ezechiël (9)

Hoofdstuk 12, vervolg

Dat de Here waarachtig is in in zijn woorden en daden, hebben de ballingen aan den lijve ondervonden. Met dat feit zijn we vorige keer geëindigd. Laten we verder gaan.

17 Het woord des HEREN kwam tot mij:

18 Mensenkind, eet uw brood met beving en drink uw water met siddering en kommer,

19 en zeg tot het volk des lands: alzo zegt de Here HERE aangaande de inwoners van Jeruzalem op Israëls bodem: hun brood zullen zij met kommer eten en hun water drinken in stomme smart - opdat hun land, beroofd van al wat het heeft, een woestenis worde vanwege de geweldenarij van allen die het bewonen.

20 De bewoonde steden zullen tot puin en het land zal tot een woestenis worden en gij zult weten, dat Ik de HERE ben.

Opnieuw moest Ezechiël een levend beeld zijn, van hetgeen Jeruzalem en de inwoners van het land te wachten stond. Weinigen zouden overblijven en zij zouden arm en berooid met angst en zorg hun leven trachten te redden in een verwoest en verlaten land, dat hun door de Here beloofd was als een land dat vloeide van melk en honing.

21 Het woord des HEREN kwam tot mij:

22 Mensenkind, wat is dat voor een zegswijze bij u in het land van Israël: de tijd verstrijkt, maar geen enkel gezicht komt uit?

Dat herkennen wij wel. Ook nu zijn er velen die lachen om elke bedreiging of verwijzing naar het komende oordeel. Petrus schreef daarover in zijn tweede brief in hoofdstuk 3:3,4: "Dit vooral moet gij weten, dat er in de laatste dagen spotters met spottennij zullen komen, die naar hun eigen begeerten wandelen, en zeggen: waar blijft de belofte van zijn komst?" En men beseft niet, dat het oordeel wordt uitgesteld op grond van Gods lankmoedigheid, omdat Hij niet wil dat iemand verloren gaat, maar dat allen behouden worden. (2Petr. 3:9) Er komt echter een einde aan Gods lankmoedigheid, zoals dat ook bij Israël is gebeurd:

23 Daarom zeg tot hen: zo zegt de Here HERE: Ik zal aan deze zegswijze een einde maken, en men zal ze niet langer gebruiken in Israël. Zeg daarentegen tot hen: de tijd is nabij en de vervulling van elk gezicht!

24 Want er zal geen bedrieglijk gezicht noch verleidende waarzeggerij meer zijn onder het huis Israëls.

25 Ik, de HERE, zal het woord spreken dat Ik spreken zal, en het zal in vervulling gaan; niet langer zal het worden uitgesteld. Want in uw dagen, weerspanning geslacht, zal Ik een woord spreken en Ik zal het ten uitvoer brengen ook, luidt het woord van de Here HERE.

Er zijn van Israël veel geslachten gekomen en gegaan en het leek of alles altijd bij het oude zou blijven. Maar de dag van het oordeel over Jeruzalem en van de verwoesting is gekomen. Het toen levende geslacht heeft het meegemaakt.

Zo zijn er ook reeds veel geslachten voorbijgegaan sinds de kruisiging van Jezus Christus. Eeuwen lang heeft men min of meer werktuigelijk opgezegd "die wederkomen zal om te oordelen de levenden en de doden". Maar na tweeduizend jaren is het nog steeds niet zo ver. Zal het ooit gebeuren?

Het zal zeker gebeuren, op Gods tijd. Zeker, veel geslachten zijn gekomen en gegaan en hebben het niet beleefd. Maar er zal een geslacht zijn dat het zal meemaken.

Israël heeft het beleefd onder koning Zedekia. Het heeft het opnieuw beleefd in het jaar 70. Het zal het tenslotte nogmaals beleven in het laatste der dagen. Maar dan inderdaad zal Christus verschijnen tot verlossing van hen die Hem verwachten en door de druk van de antichrist te lijden hebben.

De tussenliggende tijd waarin wij leven, de tijd van de gemeente op aarde, wordt in de profetieën niet vermeld. Dat God een gemeente zou bouwen uit Joden en heidenen was een verborgen zaak, in het Oude Testament niet geopenbaard. Dat verklaart hoe de profeten, ook Ezechiël, zonder overgang de profetie over wat toen voor de deur stond maar inmiddels reeds lang geschiedenis is, konden verbinden aan profetieën over dingen, die nog steeds toekomstig zijn.

26 Het woord des HEREN kwam tot mij:

27 Mensenkind, zie, het huis Israëls zegt: het gezicht dat hij schouwt, heeft betrekking op een verwijderde toekomst, en hij profeteert aangaande verre tijden.

28 Daarom zeg tot hen: zo zegt de Here HERE: geen van mijn woorden zal nog langer worden uitgesteld. Het woord dat Ik spreken zal, zal in vervulling gaan, luidt het woord van de Here HERE.

Voor zover men aan het woord van een profeet des Heren nog betekenis hechtte, meende men aan de ernst van hun boodschap te kunnen ontkomen door de gedachte dat hetgeen werd aangekondigd op verre tijden betrekking had. In dit geval was de Here hen voor met de verzekering dat zijn woord niet zou worden uitgesteld en zo is het inderdaad vervuld. Het toen levende geslacht en de toen in Jeruzalem heersende koning hebben die vervulling meegemaakt, waarmee de waarachtigheid van Gods Woord weer wordt bevestigd. Maar wie is vandaag bereid daaraan aandacht te geven.....?

Hoofdstuk 13

- 1 Het woord des HEREN kwam tot mij:
- 2 Mensenkind, profeteer tegen de profeterende profeten Israëls en zeg tot hen die naar eigen inzicht profeteren: hoort het woord des HEREN.

Men zou kunnen denken dat het kwaad werd gevonden bij hen die de afgoden dienden en de Here, de God van Israël vergaten. Het blijkt echter dat juist zij, die voorgaven in de naam des Heren als profeet te spreken, het volk misleidden. Het is geen kleine zaak, als iemand durft zeggen “zo luidt het woord des HEREN.....”, terwijl de Here hem die woorden niet doet spreken en hem geen opdracht daartoe gegeven heeft. Dat is vermetele bespottung van de Here, die aantoonst dat dergelijke profeten God in het geheel niet vreesden.

Profeteren naar eigen inzicht zal niemand enig goed doen, maar zulk profeteren voorstellen als een spreken in opdracht van de Here moet wel op een ingrijpen van God uitlopen.

Wat denken hedendaagse theologen die onbeschaamd hun eigen opvattingen over allerlei passages en uitspraken van de Schrift publiceren, al komen ze frontaal in botsing met de Bijbeltekst? Menen ze boven Gods Woord te staan zodat zij het zich als deskundigen kunnen veroorloven over Gods onfeilbaar woord een vonnis te vellen? Zonder dat met woorden te beweren, stellen zij hun gezag als godgeleerden boven het gezag van God, die door de Schrift tot ons spreekt. Zij zullen eens zeker leren voor die God te beven, als Hij verantwoording over hun houding zal vragen. Die dag zal komen.

- 3 Zo zegt de Here HERE: Wee de dwaze profeten, die hun eigen geest volgen, zonder iets geschouwd te hebben.
- 4 - Als vossen in bouwvallen zijn uw profeten, Israël -.

In 1 Petrus 4:11 lezen we: “Spreekt iemand, laten het woorden zijn als van God”. Het is een ernstige zaak als predikers zich van die woorden niets aantrekken. Maar erger is het als iemand zijn eigen woorden en gedachten als door de Here opgedragen voorstelt. Dat is misleiding. Over zulke lieden spreekt de profeet het wee uit. Zij zullen niet onschuldig gehouden worden. En wat zij tot stand brengen, is een verergering van de toestand, die als een epidemie

om zich heen grijpt, zoals de vossen vermenigvuldigen. Zij brengen slechts het onheil nader.

5 Gij zijt niet op de bressen gaan staan en gij hebt geen muur opgetrokken om het huis Israëls, opdat het op de dag des HEREN zou kunnen standhouden in de strijd.

Was er dan geen reden om te spreken, waren er geen zorgelijke verwachtingen en vooruitzichten? Zeker wel.

Zij hadden in eenvoud en zonder leugenachtige pretenties kunnen waarschuwen en trachten een wending teweeg te brengen in de afkerigheid van het volk. Dan hadden zij mogelijk een bres gedicht en hadden zij misschien een groep in hun volk kunnen bewegen tot terugkeer en vertrouwen op God en daardoor een beschermende muur opgetrokken.

De huidige predikers die in hun hoogmoedige waanwijsheid bij zovelen het geloof ondermijnen en het gezag van Gods Woord afbreken, zijn eveneens als vossen in een bouwval. Ze maken het erger en verhaasten de totale instorting, waarin zij overigens zelf zullen worden meegesleurd. Niet het aanpassen van de waarheid aan het moderne levensgevoel, niet het aan de kant redeneren van Bijbelwoorden die sommigen afstoten, maar het oprecht en getrouw spreken van de woorden van God kan bressen dichten. Er zullen er altijd zijn die zich aan het Woord stoten. Pogingen om de scherpe kantjes van de waarheid voor hen weg te vijlen, doen ons zonder waarheid staan, zodat we even ver zijn als die vijanden van het evangelie.

6 Bedrieglijke dingen en leugenachtige waarzeggerij hebben zij geschouwd, die zeggen: zo luidt het woord des HEREN, terwijl de HERE hen niet gezonden heeft; en dan wachten zij nog op de vervulling van het woord!

7 Hebt gij dan geen bedrieglijk gezicht geschouwd en leugenachtige waarzeggerij gesproken, toen gij zeidet: zo luidt het woord des HEREN, terwijl Ik niet gesproken had?

Merkwaardig dat zij die een zogenaamd woord des Heren spraken, terwijl de Here hen niet gezonden had, op de vervulling van hun zelf verzonnen profetie wachtten. Daaruit blijkt dat zij niet beseften wanneer de Here sprak en meenden dat hun eigen wensdromen door de Here ingegeven waren.

We komen er ook in onze dagen tegen, die menen te kunnen zeggen: Zo spreekt de Here....., terwijl het Woord Gods is voleindigd en we er niet aan toe mogen voegen. We zullen niet over hen oordelen, maar het oordeel aan de Here overlaten. Hun ijdele praat zal te zijner tijd in ieder geval als hooi verbranden.

8 Daarom, zo zegt de Here HERE, omdat gij bedrieglijke dingen gesproken en leugen geschouwd hebt, daarom zie, Ik zàl u! luidt het woord van de Here HERE.

9 Mijn hand zal zijn tegen de profeten die bedrieglijke dingen schouwen en leugen waarzeggen; tot de kring van mijn volk zullen zij niet behoren, in het boek van het huis Israëls niet ingeschreven worden, en in het land Israëls niet komen, en gij zult weten, dat Ik de Here HERE ben.

De zogenaamde profeten, over wie Ezechiël profeteerde, spraken het Woord van God tegen en vertelden het volk wat zij graag wilden horen, waardoor ze het Woord dat de Here werkelijk gesproken had, krachteloos maakten. Hun oordeel stond vast en zij zouden geen deel krijgen aan het goede dat de Here op zijn tijd zijn volk geven zou.

10 Omdat, ja omdat zij mijn volk hebben doen dwalen door te zeggen: vrede! zonder dat er vrede is - als het een muur bouwt, zie, dan bepleisteren zij die met kalk;

11 zeg tot hen die met kalk pleisteren: toch zal hij vallen! Er zal een stromende regen komen, en gij, hagelstenen, zult neervallen, en een stormwind zal losbreken.

12 Als dan de muur gevallen is, zal dan niet tot u gezegd worden: waar is de kalk waarmee gij gepleisterd hebt?

Er zijn er ook in onze tijd die hevig verontwaardigd kunnen reageren op een ernstig en waarschuwend woord. Zij noemen dat een prediken van hel en verdoemenis. Maar wee de prediker die vrede belooft, waar slechts oordeel te wachten is, die de onbekeerlijke zondaar Gods goedheid en liefde voorspiegelt zonder bekering. Dat is een lemen wand met kalk pleisteren. Dat werk houdt voor God geen stand.

Met welk werk zal de mens dan wel voor God kunnen staan?

Met geen van de eigen werken. Alleen bekering en geloof in Jezus Christus brengt de zondaar op de onwankelbare grondslag van verzoening en voldoening door het Lam van God.

13 Daarom, zo zegt de Here HERE, ja, Ik zal een stormwind doen losbreken in mijn grimmigheid en stromende regen zal er zijn in mijn toorn, en hagelstenen - In grimmigheid, tot verdelgens toe.
14 Ik zal de muur die gij met kalk bepleisterd hebt, neerhalen en ter aarde werpen, en zijn fundament zal worden blootgelegd; de stad zal vallen en gij zult daarin omkomen. En gij zult weten, dat Ik de HERE ben.

Als de Here zijn bedreigingen ten uitvoer brengt, blijken dergelijke profeten slechts hun eigen ideeën verkondigd te hebben en niet Gods Woord. Zo is het met Israël gegaan en zo zal het gaan met allen, die zulke bedrieglijke predikers gehoor geven.

Israël had kunnen weten dat de predikers met zoete boodschap geen door God gezonden profeten waren. Zij hadden de ongerechtigheid verdoezeld en de oproepen van God tot bekering als woorden van zwartkijkers voorgesteld, terwijl de hoorders heel goed wisten dat de onheilsprofeten de waarheid in het licht gesteld hadden. Waarom dan hen geloven die tegen die waarheid ingingen?

De Heer zou doen wat Hij gesproken had, hun veilige muur zou neerstorten en dan zou blijken wat waarheid was geweest.

15 Zo zal Ik mijn grimmigheid ten volle uitstorten over de muur en over hen die hem met kalk bepleisteren, en Ik zal tot u zeggen: weg is de muur en weg zijn zij die hem bepleisterden:
16 de profeten van Israël, die tot Jeruzalem profeteerden en daarvoor een gezicht van vrede schouwden, zonder dat er vrede is -, luidt het woord van de Here HERE.

De Here had het oordeel over Jeruzalem besloten en het ook aangekondigd. Hij zou het ook doen komen. Pleisteren met kalk maakt wel wit, maar kan voor God de ongerechtigheid niet verbergen. Zowel de stad als de valse profeten zouden vallen.

17 En gij, mensenkind, richt u tegen de dochters van uw volk, die naar eigen inzicht profeteren; profeteer tegen haar,

Maar er waren niet alleen valse profeten, ook vrouwen hadden de mogelijkheid om winst te maken, ontdekt. Met toverij en andere kunsten, die met afgoderij verbonden waren, bedrogen zij de mensen om geldelijk gewin. God zou evenwel ingrijpen en al hun profeteren als ijdele praat aan de kaak stellen en hun macht over

het verdwaasde en bedrogen volk verbreken. Zij zouden met hen die zij met leugens om de tuin leidden, in ballingschap gaan, waarmee niet hun woorden, maar de woorden van de profeten des Heren vervuld zouden worden.

18 en zeg: Zo zegt de Here HERE: wee haar, die toverbanden binden om alle polsen en die sluiers winden om het hoofd van groot en klein, om zielen te vangen! Zoudt gij zielen vangen van mijn volk en uw eigen zielen in het leven behouden?

19 Gij ontheiligt Mij bij mijn volk voor handen vol gerst en voor brokken brood, om zielen te doden die niet sterven moesten, en om zielen in het leven te behouden, die niet moesten blijven leven, doordat gij mijn volk beliegt, dat naar leugen hoort.

20 Daarom, zo zegt de Here HERE, zie, Ik keer Mij tegen uw toverbanden, waarmee gij de zielen als vogels vangt, Ik zal ze van uw armen rukken, en de zielen vrijlaten, die gij als vogels vangt.

21 Ik zal uw sluiers verscheuren en mijn volk uit uw hand redden, het zal niet langer tot een prooi in uw handen zijn. En gij zult weten, dat Ik de HERE ben.

Toverbanden, amuletten, bijzondere stenen worden ook vandaag nog aangeprezen als middel tegen kwalen of wegens hun beschermende macht. Wat is de achtergrond? Hebzucht, geldelijk gewin, bedrog.

Anderen doen zich vroom, geheimzinnig of gewichtig voor met behulp van kleding of wonderlijke uitdossingen. De Here zegt "ik zal uw sluiers verscheuren". Wat zou er dan onder die sluiers verborgen zijn? Mensen, gewone mensen, niets bijzonders of bovennatuurlijks, maar bedriegers. Dat geldt ook voor hen aan wie in onze dagen velen zich vergapen. Mensen zijn zij, anders niet. Betekenis heeft alleen het Woord Gods. Andere woorden of beweringen hebben geen betekenis, hoe indrukwekkend ze ook verpakt of gebracht worden.

22 Omdat gij het hart van de rechtvaardige bedroefd hebt met leugen, terwijl Ik hem geen smart aandeed, en de handen van de goddeloze gesterkt hebt, opdat hij zich niet van zijn boze weg zou bekeren en leven -

23 daarom zult gij niet langer bedrieglijke dingen schouwen en waarzeggerij plegen; Ik zal mijn volk uit uw hand redden. En gij zult weten, dat Ik de HERE ben.

Er waren getrouwen die hun boos werk betreurden. Er waren er ook die aan God vasthielden, maar toch door hun invloed heen en weer geschud werden, terwijl de goddelozen door hun werk in hun goddeloosheid bevestigd werden. Maar de Here zou aan hun invloed een einde maken en hen als dwazen aan de kaak stellen, als bedriegers, die op mensenzielen aasden om geldelijk voordeel.

Hoe verwerpelijk is alles wat de mensen met een schijn van vroomheid in haar ban brengt. Anders is de waarheid Gods, die in eenvoud en onopgesmukt gebracht wordt. Wat een geheimzinnig karakter vertoont, een hogere wijsheid suggereert, wat blijkbaar alleen door ingewijden verstaan of gevolgd kan worden, indrukwekkende gewaden en onverstaanbare taal, het is alles in strijd met de klare verkondiging van de waarheid Gods. Gods waarheid kan tot het geweten doordringen, een zondaar overtuigen en de hoorder Jezus Christus voor de aandacht plaatsen, de Enige die een zondaar verlossen kan.

Wordt D.V. vervolgd

~~~~~